

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: M. A.**, nar. ..., se sídlem D. 1034/7, T., proti **žalovanému: Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, v **řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.5.2013, č.j. 1010/1.30/13/14.3**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 2.5.2013, č.j. 1010/1.30/13/14.3, a rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj se sídlem v Ústí nad Labem ze dne 20.2.2013, č.j. 4757/7.71/13/14.3, se **pro nezákonnost zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 068,-Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou ve znění jejího doplnění ze dne 30.1.2014 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.5.2013, č.j. 1010/1.30/13/14.3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj se sídlem v Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20.2.2013, č.j. 4757/7.71/13/14.3, jímž bylo dle § 142 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), deklaratorně určeno, že rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj se sídlem v Ústí nad Labem ze dne 26.6.2012, sp. zn. 13457/7.71/12/14.3, č.j. 15633/7.71/12/14.3, (dále jen „příkaz“) bylo doručeno, resp. v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu je dnem 9.7.2012 považováno za doručené

účastníkovi řízení o správním deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), M. A., IČ 28710258, s místem podnikání Dobrovodského 1034/7, 415 01 Teplice – Trnovany, na jím určenou adresu pro doručování „X“, dnem 18.7.2012, je pravomocné a dnem 3.8.2012 vykonatelné.

Současně se žalobce domáhá zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

Pro úplnost soud uvádí, že žalobce předmětnou žalobou napadal i příkaz Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj se sídlem v Ústí nad Labem ze dne 26.6.2012, č.j. 15633/7.71/12/14.3. Žaloba proti tomuto rozhodnutí však byla usnesením ze dne 21.5.2014, č.j. 15 A 76/2013-17, vyloučena k samostatnému projednání.

V žalobě žalobce popsal průběh řízení, v rámci kterého mu byla příkazem uložena pokuta ve výši 250 000,- Kč za to, že měl umožnit ve své provozovně výkon nelegální práce paní G. H. a panu A. A. Žalobce zdůraznil, že v průběhu předmětného řízení bylo porušeno jeho právo na tlumočníka, ačkoli správní orgán informoval o tom, že neovládá jazyk, jímž je řízení vedeno, a že bylo v rámci řízení nesprávně doručováno. Žalobce podáním ze dne 2.1.2012 podal u správního orgánu I. stupně návrh na vydání deklaratorního rozhodnutí dle § 142 správního řádu o tom, že právní vztah nevznikl, neboť doposud nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí. Tímto podáním reagoval žalobce na skutečnost, že v rámci řízení před soudem, kdy správní žalobou napadl příkaz, bylo správním orgánem I. stupně tvrzeno, že odpor proti příkazu byl podán opožděně. V uvedeném podání namítal, že mu nebyl předmětný příkaz vůbec řádně doručen.

Žalobce namítá, že v řízení o vydání deklaratorního rozhodnutí se správní orgány vůbec nezabývaly vadami řízení, v němž byl příkaz vydán, které spočívaly v nepřizvání tlumočníka, neumožnění právního zástupce, nevzetí v úvahu, že údajně nelegálně zaměstnávané osoby jsou rodinní příslušníci žalobce. Na tyto vady žalobce opakovaně poukazoval, ale správní orgány setrvaly pouze u ověření správnosti doručování příkazu.

Žalobce rovněž namítl, že v daném případě došlo k účelovému „dokazování“ doručení s tím, aby se zamlčela nezákonnost vydaného příkazu.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení o návrhu žalobce na vydání deklaratorního rozhodnutí. Dále zdůraznil, že předmětem správního řízení bylo určení, zda právní vztah vznikl či nevznikl. Správní orgány tedy posuzovaly, zda byly splněny podmínky pro vydání příkazu, a zda byl příkaz řádně doručen či nikoli. Předmětem správního řízení tak dle žalovaného nebyly námitky žalobce vztahující se k věcnému výroku příkazu. Správní orgány dospěly k závěru, že v daném případě byly splněny podmínky pro vydání příkazu dle § 150 odst. 1 a 2 správního řádu. Příkaz byl dle žalovaného doručován na adresu, kterou žalobce uvedl dne 5.4.2012 při seznámení se s protokolem o výsledku kontroly ze dne 3.4.2012, č.j. 4816/7.71/12/15.2. Na tuto adresu byl doručován rovněž výsledek přezkoumání protokolu o výsledku kontroly. Ten žalobce převzal dne 4.5.2012.

Ve vztahu k doručování žalovaný uvedl, že zmocněnci žalobce bylo doručováno až poté, co byla správnímu orgánu I. stupně doložena plná moc ze dne 15.11.2012, tj. po dni

19.11.2012. Před doručováním příkazu žalobce nepředložil správním orgánům plnou moc, na základě které by mělo být doručováno jeho zmocněnci. Ani později nebyla žalobcem předložena plná moc, na základě které by byl žalobce zastoupen zmocněncem přede dnem 15.11.2012.

Ve vztahu k samotnému doručování příkazu žalobci žalovaný plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

K námitce žalobce, že v rámci řízení o vydání deklaratorního rozhodnutí dle § 142 správního řádu se správní orgán nezabýval skutečnostmi týkajícími se průběhu správního řízení, v němž byla žalobci uložena příkazem pokuta, uvádí soud následující.

V ustanovení § 142 odst. 1 správního řádu je uvedeno, že správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Pokud se uvedené ustanovení vztáhne na daný případ, mělo být vydáno rozhodnutí, deklarující, že předmětný příkaz byl řádně vydán a je pravomocný, či že předmětný příkaz pravomocný není. K možnosti vydání takového výroku bylo třeba přezkoumat, zda byly splněny podmínky pro vydání příkazu v předmětné věci a zda byl předmětný příkaz řádně doručen žalobci. Žádné jiné skutečnosti nemohly být předmětem daného řízení. V tomto směru správní orgány postupovaly zcela v souladu s právní úpravou a správně informovaly žalobce v průběhu správního řízení o vymezení zkoumaných skutečností.

Tuto námitku vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou.

Ve vztahu ke skutečnostem, které byly předmětem přezkumu správního orgánu v řízení o vydání deklaratorního rozhodnutí, soud podotýká, že mezi účastníky není sporné naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí ve věci ve formě příkazu.

Zásadní spornou otázkou je však řádnost doručení předmětného příkazu žalobci.

Ve správním spise je založena obálka, ve které byl příkaz žalobci doručován a která byla po uplynutí úložní doby poštou vrácena zpět správnímu orgánu. Z údajů uvedených na této obálce vyplývá, že zásilka byla doručována na adresu „X“. Na uvedené adrese nebyl žalobce dne 27.6.2012 zastížen a bylo mu dne zanecháno poučení a oznámeno uložení zásilky

na poště s tím, že konec odběrní lhůty byl stanoven na 9.7.2012. Zásilka byla vrácena odesílateli dne 10.7.2012. Na obálce je zaškrťovací políčko s textem „Nevracet, vložit do schránky uložit jen 10 dní“. Toto zaškrťovací políčko bylo nevyplněno.

V ustanovení § 23 odst. 4 správního řádu je uvedeno, že adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil. K tomuto postupu však v daném případě nedošlo. Doručující orgán po uplynutí úložní lhůty, ačkoli správní orgán vhození do schránky nevyloučil, vrátil bez dalšího předmětnou zásilku zpět žalovanému. Z obsahu správního spisu ani z obsahu obálky předmětné zásilky nevyplývá, že by nebylo možné ji vhodit do poštovní schránky žalobce.

Nejvyšší správní soud se k otázce možnosti aplikace fikce doručení vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 25.8.2011, č.j. 7 As 53/2011-77, kde dospěl k závěru, že písemnost může být podle § 24 odst. 1 správního řádu účinně doručena fikcí jen za podmínky, že byla po uplynutí desetidenní úložní doby podle § 23 odst. 4 věty druhé citovaného zákona vložena do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, nevyloučil-li to správní orgán a bylo-li to možné. Jak již bylo výše uvedeno, v daném případě k vložení do poštovní schránky žalobce nedošlo a správní orgán tuto možnost nevyloučil. Dle názoru soudu tedy nebyly naplněny podmínky pro možnost doručení předmětného rozhodnutí fikcí pro marné uplynutí úložní doby. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Pro fikci doručení písemnosti správní řád v ust. § 24 odst. 1 stanoví podmínku, že písemnost byla k vyzvednutí připravena a od tohoto dne uplynulo 10 dnů. Zároveň se musí jednat o písemnost uloženou, tedy písemnost v režimu uložení podle ust. § 23 správního řádu. V případě řádně uložené písemnosti, a to včetně jejího vložení do domovní schránky, nastává fikce jejího doručení. Pokud všechny podmínky uložení doručovacím orgánem splněny nebyly, pak nelze k tíži adresáta dovodit, že se písemnost považuje za doručenou. Opačný závěr by vedl k situaci, kdy by se podmínka vhození písemnosti do domovní schránky stala de facto fakultativní, neboť písemnost by byla doručena bez ohledu na její splnění. Smyslem a účelem doručování je, aby se účastníci řízení seznámili s písemnostmi správního orgánu a aby měli možnost uplatnit svá práva a oprávněné zájmy při zachování efektivního fungování veřejné správy. Při výkladu právní úpravy doručování musí být tato východiska zohledněna.“*

Jak již bylo výše uvedeno, v daném případě k vložení zásilky obsahující příkaz do poštovní schránky žalobce nedošlo, přestože to bylo možné, a správní orgán tuto možnost nevyloučil. Dle názoru soudu tedy nebyly naplněny podmínky pro možnost doručení předmětného příkazu fikcí pro marné uplynutí úložní doby. Nedošlo tedy k řádnému doručení tohoto příkazu žalobci.

Správní orgány však vyhodnotily v rozporu s ustanovením § 23 odst. 4 správního řádu, že předmětný příkaz byl žalobci řádně doručen fikcí. V důsledku toho zatížily svá rozhodnutí nezákonností ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s.

Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí žalovaného výrokem ad I. zrušil pro nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku. Současně soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 3

zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť předmětnou nezákonností bylo zatíženo již prvostupňové rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 3 068,- Kč, která zahrnuje zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000,- Kč a částku 68,- Kč odpovídající uhrazenému poštovnému.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 23. května 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová